

מ"ת 28990/12/23 - מדינת ישראל נגד מאיר בוטבול, בן בנימין בוטבול, שי לוי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 28990-12-23 מדינת ישראל נ' בוטבול (עציר) ואח'

לפני	כבוד השופט עמית מיכלס
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. מאיר בוטבול 2. בן בנימין בוטבול 3. שי לוי (עציר)

החלטה

בקשה למעצרים של המשיבים עד תום ההליכים.

רקע

1. נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה שעניינה הצתה, לפי סעיף 448 רישא ביחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק). למשיבים 1 ו-2 מיוחסת גם עבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, בין המשיבים 1 ו-2 לבין א.א (להלן: המתלונן) יש היכרות מוקדמת. בבעלות המתלונן משאית המשמשת אותו לעבודתו כנהג משאית, ובמועד הרלוונטי חנתה המשאית בסמוך לביתו.

למתלונן חוב כספי למשיב 1 על רקע הלוואה שנטל ממנו. בחודש נובמבר 2023 לא שילם המתלונן למשיב 1 את ההחזר החודשי אותו הוא משלם בכל חודש. בעקבות האמור, כשבוע קודם ליום 25.11.2023 התקשר משיב 1 למתלונן ואיים עליו שאם לא יקבל ממנו את כל הכסף שהוא חייב לו עד סוף היום, ישרוף את משאיתו ואת רכבו הפרטי של המתלונן.

עובר ליום 25.11.2023 גמלה בלבם של משיבים 1 ו-2 ההחלטה להצית את המשאית על מנת להפחיד ולאיים על המתלונן כדי להניעו לשלם למשיב 1 את הכסף שהוא חייב לו. משכך, הגיעו שלושת המשיבים ביום 25.11.2023 בשעה 20:43 לערך לאזור ביתו של המתלונן באמצעות רכבו של משיב 3 (להלן: הרכב) במטרה להצית את המשאית. משהגיעו השלושה למשאית החונה בסמוך לבית, המתין משיב 1 ברכב, בעוד ששני המשיבים 2 ו-3 יצאו והציתו את חלקה האחורי של המשאית בדרך שאינה ידועה במדויק. מיד לאחר מכן, חזרו משיבים 2 ו-3 לרכב והנאשמים נסעו מהמקום. כתוצאה ממעשה ההצתה נגרם למשאית נזק בשווי 72,013 ₪.

סמוך לאחר האירוע, צלצל משיב 2 למתלונן פעמיים, אך המתלונן לא ענה. משיב 1 צלצל אף הוא למתלונן מספר פעמים עד ליום 26.11.2023, אולם גם הפעם המתלונן לא ענה.

ביום האירוע, בשעה 22:14 לערך, הגיעו המתלונן ובת זוגו (להלן: ב.ב.) לתחנת המשטרה למסור תלונה על אירוע ההצתה. בעודם ממתינים בתחנת המשטרה, התקשר משיב 1 לב.ב., קילל אותה ואיים עליה, באומרו שאם המתלונן חשב שלא לשלם לו את הכסף, אז מה שהוא עשה זו רק ההתחלה, וכן איים לשרוף את רכבו הפרטי של המתלונן.

ביום 26.11.2023 איים משיב 1 על ב.ב. פעם נוספת בכך שהתקשר אליה ואמר לה "אל תדאגי המשאית תזוז" ו - "חבל שלא שרפו את כולה היית מקבלת ביטוח עליה". באותו היום שלח משיב 1 הודעה קולית למתלונן, בה אמר לו בטון מאיים: "אתה יודע, חבל שאני אבוא לאסוף אותך נכון? אתה לא אוהב שאני אוסף אותך באוטו".

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים.

לאחר דיון ארוך במסגרתו נחשפתי לעיקרי הראיות, הבעתי עמדותי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות למשיבים, כשבכל הנוגע למשיב 2 מצאתי חולשה מסוימת ביחס לעבירת הסחיטה באיומים בה הואשם. לאחר ששמע הערותיי, הודיע ב"כ המשיבים כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה ולקיומה של עילת מעצר, תוך שמירת טענותיו להליך העיקרי.

4. לבקשת ב"כ המשיבים, התקבלו בעניינם של המשיבים תסקירי מעצר. מהתסקירים עולה שלא נמצא להמליץ על שחרורם של מי מהמשיבים לחלופות מעצר, ואף לא על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, זאת בהתחשב בסיכון הגבוה להישנות התנהגות פורצת גבול מצד כל אחד מהם, ולאחר שנמצא שכלל המפקחים שהוצעו לא יוכלו לספק פיקוח אנושי הולם המפחית מהסיכון בעניינם. עוד צוין כי חלופות המעצר שהוצעו ממוקמות בקרבת מקום לאזורים בהם מנהלים המשיבים קשרים שוליים ובקרבה יחסית למקום מגוריו של המתלונן. לתוכנם של תסקירי המבחן נגיע בהמשך.

טיעוני הצדדים

5. ב"כ המשיבים השיג על האמור בתסקירי המבחן, וטען כי האפשרות למעצר באיזוק אלקטרוני נדחתה על ידי שירות המבחן שלא בצדק. בנוגע לעבירה של סחיטה באיומים נטען שהיא אינה מיוחסת למשיב 3 כלל, ואשר למשיב 2, הרי שבסך הכל התקשר למתלונן פעמיים ולא נענה, ומכאן שלא ניתן לייחס לו עבירה של סחיטה באיומים. ביחס למשיב 1 צוין שהאיומים בוצעו באמצעות הטלפון בלבד, וכי לטענת המתלונן הוא אינו חושש ממשיב 1, אותו כינה בעל "לב זהב", ולכל היותר כועס עליו בהינתן חברותם ארוכת השנים.

בכל הנוגע לעבירת ההצתה, צוין שהמשיבים הציתו משאית, להבדיל מבית מגורים או בית עסק, כך שהנזק שנגרם הוא לא משמעותי וכך גם פוטנציאל הנזק, וממילא המתלונן ציין שבכוונתו לקזז את שווי הנזק שנגרם לו מגובה החוב. ב"כ המשיבים טען שכלל המשיבים יעצרו באיזוק, הרי שלא יהוו כל סכנה למתלונן, בפרט בשים לב לכך שהוא מתגורר בבית דגן והחלופות שהוצעו הן בראשל"צ וברמלה.

בנוגע למשיב 1, צוין שהוא מעולם לא ריצה מאסר בפועל, כי עברו הפלילי התיישן, מצבו הרפואי מורכב והוא מחלים מניתוח לב.

לעניין משיב 2, צוין כי הוא כבן 31, עובד בעבודה מסודרת. עברו הפלילי כולל שתי הרשעות בלבד, האחרונה משנת 2016. אשר להרשעתו בעבר בעבירה של הפרת הוראה חוקית צוין כי מדובר היה במקרה בו יצא המשיב לבית החולים מבלי שדיווח ואין סיבה לשלול חלופת מעצר או את המפקחים המוצעים אך מטעם זה. נטען כי בין משיב 2 לבין המתלונן אין כל יריבות, המשיב מעולם לא איים על המתלונן והמתלונן אף שלל תחושת איום מצד משיב 2. בנסיבות אלו, נטען כי מעצר באיזוק אלקטרוני לצד ערבויות, יש בו כדי לאיין את המסוכנות בעניינו כך שיוותר "אפס אחוז סיכון" למתלונן.

הדברים נכונים ביתר שאת ביחס למשיב 3, כך לטענת הסנגור, בשים לב לגילו הצעיר, בן 23 בלבד, עברו הנקי, העובדה כי הוא בעל עבודה מסודרת לממכר מזון, ובהינתן שיוחסה לו עבירת הצתה בלבד ובשים לב לכך שהחלופה המוצעת היא בעיר רמלה.

לטענת ההגנה, המפקחים שהוצעו הם, ככלל, אנשים "מהשורה הראשונה", שלא ברור על שום מה מצא שירות המבחן לפסול אותם. לסיכום, טען ב"כ המשיבים, המשיבים עצורים מחודש נובמבר, "למדו את הלקח, מבינים את החומרה" ובשלה העת להורות על שחרורם ולמצער על מעצרו באיזוק אלקטרוני.

6. מנגד, הטעימה ב"כ המבקשת את המסוכנות הגלומה במעשי המשיבים, הפנתה לאמור בתסקירי המבחן השליליים, תוך שהדגישה כי מדובר בתסקירים מעמיקים ומנומקים היטב. על יסוד כלל הנימוקים שבתסקיר ולנוכח מסקנת שירות המבחן כי מסוכנותם של המשיבים אינה ניתנת לאיון באמצעות חלופות המעצר המוצעות או באיזוק, ביקשה להורות על מעצרו עד לתום ההליכים.

דיון והכרעה

7. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים ולאמור בתסקירי המבחן, הגעתי לכלל מסקנה כי לא ניתן להסתפק במקרה זה בחלופת מעצר או במעצר באיזוק אלקטרוני ויש להורות על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים.

אין חולק כי בעניינם של כלל המשיבים מתקיימת עילת מעצר מסוג מסוכנות. מסוכנותם של המשיבים נלמדת מהעבירות המיוחסות להם ובכלל זה עבירת ההצתה, ביחס אליה נאמר לא פעם כי מדובר בעבירה חמורה על שום פוטנציאל הנזק שהיא טומנת בחובה לפגיעות בגוף, בנפש וברכוש. יודגש שמסוכנותם של המשיבים אינה נלמדת אך מהנזק שנגרם בפועל ממעשה ההצתה, שאינו מבוטל, אלא היא פועל יוצא של הנזק שיכול היה להיגרם [בש"פ 6506/14 דנקנר נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-11 (26.10.2014)]; בש"פ 336/15 ניסנוב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (25.1.2015)]. בענייננו, הציתו המשיבים משאית שחנתה בסמוך לביתו של המתלונן, כך שאך במזל לא התפשטה האש לבית המתלונן או לכלי רכב אחר, ואך במזל מיכל הדלק של המשאית לא התפוצץ. נסיבות ביצוע העבירות לכאורה, לפיהן המשיבים חברו יחדיו והוציאו לפועל מעשה הצתה מתוכנן, על רקע סכסוך כספי, במטרה להניע את המתלונן לשלם את חובו, מעידות, לכל הפחות, על העדר שיקול דעת, ועל אדישות לנזק הסביבתי שעלול היה להיגרם לחיי אדם ולרכוש. העובדה שאין מדובר במעשה ספונטני וכי המשיבים יכלו לסגת מתכניתם המקורית במספר נקודות זמן, מעידה על נחישותם הרבה לממש את תכניתם. מכאן נובעת המסקנה כי מהמשיבים נשקפת מסוכנות בעוצמה גבוהה לציבור בכלל ולמתלונן בפרט.

8. אשר לעבירת הסחיטה באיומים המיוחסת למשיבים 1 ו-2, הרי שכפי שנקבע בבש"פ 9078/23 מדינת ישראל נ' חלבי, פסקה 16 (1.1.2024): "עבירות של סחיטה באיומים נושאות עמן חשש למסוכנות ולשיבוש הליכי משפט,

וככלל, אינן מצדיקות חלופת מעצר (ראו בש"פ 3357/22 מסארמה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (30.5.2022)). בענייננו לא הסתפקו משיבים 1 ו-2 במילים ועברו לשלב המעשים שכלל, כאמור, את הצתת משאיתו של המתלונן. גם לאחר ביצוע ההצתה לא חדל משיב 1 ממעשיו והוסיף ואיים על המתלונן ובת זוגו שככל שלא יסדירו את החוב, ישרוף גם את רכבו הפרטי של המתלונן וכי מה שנעשה "זו רק ההתחלה". מדובר בהתנהלות חסרת גבולות, המעידה אף היא על נחרצותו של משיב 1 להשיג את מבוקשו מבלי שבחל בשימוש בכח ובאלימות.

ביחס למשיב 2 קבעתי שקיימת חולשה ראייתית בכל הנוגע לעבירת הסחיטה באיומים, זאת בשל העובדה שהוא התקשר אל המתלונן פעמיים, אולם לא נענה. ואולם, למעשיו אלו של המשיב יש לייחס משקל רב בכל הנוגע לעילת המסוכנות. זאת, שכן לאחר מעשה ההצתה ניסה משיב 2 לשוחח עם המתלונן, ולהעביר לו מסר כלשהו, כל זאת ככל הנראה בשליחותו של משיב 1, מבלי שהיה מורתע ממעשיו באירוע ההצתה, לו היה שותף זמן קצר קודם לכן. משיב 3 אמנם אינו שותף לעבירת הסחיטה, אולם עדין נשקפת ממנו מסוכנות בעצמה גבוהה לאור חלקו המשמעותי במעשה ההצתה, כאשר בניגוד למשיב 1, הצית משיב 3 את המשאית במו ידיו, יחד עם משיב 2.

9. מעבר לאמור, ניתן ללמוד על מסוכנותם של המשיבים גם מתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינם, מהם מתקבלת תמונה שלילית, ובהתאם העדר המלצה לשחרורו של מי מהם. כידוע, סטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן תיעשה רק בהתקיימם של טעמים "כבדי משקל" [בש"פ 1049/22 מדינת ישראל נ' ביטון, פסקה 18 (22.2.2022)]. טעמים אלו אינם מתקיימים בענייננו. אדרבא, עיין בתסקירי המבחן מעלה כי מדובר בתסקירים יסודיים הנשענים על אדנים מוצקים, והכל כפי שפורט להלן.

משיב 1

10. כעולה מהתסקיר משיב 1 כבן 43, נשוי ואב לארבעה, סובל מבעיות בריאותיות שונות. מגיל צעיר נחשף המשיב לחברה שולית וצבר לחובתו עבר פלילי מהשנים 1997-2015, בעבירות אלימות, בנייה ורכוש בגין נדון לצווי מבחן, קנסות ומאסרים מותנים וכן שני רישומים ללא הרשעה מבית משפט לנוער. לאחרונה, בחודש ינואר 2024 הורשע בעבירת ניהול עסק ללא רישיון בגינה נדון לקנס כספי והתחייבות להימנע מעבירה. כמו כן, תלויים ועומדים נגדו שני כתבי אישום - הראשון בגין עבירות אלימות, רכוש והפרת צו בית משפט, והשני בגין עבירות רכוש וניסיון תקיפה של בת זוג.

התסקיר הצביע על רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק מצד המשיב תוך שצויינו גורמי סיכון רבים, ובהם התרשמות שירות המבחן מנטייתו של המשיב להתנהגות אימפולסיבית ומניפולטיבית במצבים בהם הוא חווה איום על תדמיתו; שימוש בנורמות עברייניות ואלימות; היותו אדם בעל קווי אישיות אנטי סוציאליים המתנהל תוך טשטוש גבולות מוסריים ובאופן כוחני; כן עלה הרושם ממעורבות עמוקה של המשיב בחברה שולית לצד מגמת התדרדרות, שביטויה בהרשעתו משנת 2024 לצד שני כתבי האישום הנוספים שתלויים ועומדים נגדו, מלבד תיק זה; עוד עולה שהמשיב אמנם הביע תובנה ראשונית להתנהלותו, אולם התקשה לבחון דרכי התמודדות חלופיות והשליך אחריות על המתלונן.

לציון כי מעמדת המתלונן כפי שנמסרה לשירות המבחן, עולה כי המשיב והמתלונן חברים קרובים מזה עשרים שנים. המתלונן תיאר את המשיב כאדם טוב ומסר שאינו חושש ממנו, אם כי הוא כועס על התנהלותו, מאוכזב ופגוע ממנו. שירות המבחן שוחח אף עם בת זוגו של המתלונן, אשר להבדיל מהמתלונן ציינה כי היא "נמצאת בחוויית פחד

ממשית" מהמשיב ואף ערכה שינויים באורחות חייה מחשש לנקמה מצדו.

התסקיר דיווח על פער בין דברי המשיב שמסר כי חובו של המתלונן נפרע בידי אחרים, לבין דברי המתלונן ובת זוגו שצינו כי החוב בעינו עומד וכי הם נחויים לקזז ממנו את הנזק שנגרם להם, נתון המגביר סיכון להסלמה ולהתלקחות הסכסוך בין המשיב למתלונן.

בנקודה זו יש להבהיר שגם אם לטענת המתלונן הוא אינו חש מאוים מהמשיב, הרי שמסוכנותו של המשיב (כמו גם של יתר המשיבים), אינה מתמצית אך במסוכנות הספציפית כלפיו וכלפי בת זוגו. מי שפועל באופן בו פעלו המשיבים, מצית כלי רכב גדול במיוחד, מתכנן את המעשים, חובר לאחרים ומוציא את התכנית מן הכוח אל הפועל, תוך הגעה פיזית לבית מגוריו של אדם, והכל בגין חוב, מעיד על עצמו שהוא אדם חסר מעצורים ולא צפוי, ועל כן הוא מהווה סכנה כלפי כולי עלמא. יתרה מכך, החשש האינהרנטי משיבוש מהלכי משפט הגלום בעבירת הסחיטה באיומים, גובר במקרה זה לנוכח הפחד העמוק שהביעה אשת המתלונן ממשיב 1, ובשים לב לכך שטרם העידה בבית המשפט, ותומך אף הוא באי שחרורו של המשיב ממעצר.

משיב 2

11. מהתסקיר עולה שהמשיב כבן 31, גרוש ואב לשני ילדים צעירים. מגיל צעיר חבר לחברה שולית ולחובתו שתי הרשעות קודמות: האחת משנת 2016 בגין עבירות סמים, אלימות והפרת הוראה חוקית, בעטייה ריצה מאסר בפועל למשך 8 חודשים, והשנייה- משנת 2021 בגין עבירה של החזקת סם לצריכה עצמית.

בעבר השתמש המשיב בסמים באופן אינטנסיבי, אולם בהמשך הצליח לדבריו להפסיק את השימוש בכוחות עצמו. אשר למעצרו הנוכחי, המשיב ביטא עמדה קורבנית, הרחיק עצמו מהמיוחס לו והשליך את האחריות למעצרו לפתחו של משיב 1, דודו. המשיב מסר שקיימת היכרות בינו לבין משיב 3 ואף בינו לבין המתלונן, אשר בעבר עזר לו לתקן את הרכב של אמו.

שירות המבחן העריך שקיים סיכון לא מבוטל למעורבות חוזרת בפלילים מצד המשיב, בצינו התרשמותו מנטיית המשיב לפעול באימפולסיביות ומתוך תחושת מחויבות ורצון בשייכות; קושי בקבלת סמכות וגבולות, בין היתר בשים לב להרשעתו בעבירה של הפרת הוראה חוקית, המצביעה גם על קושי בוויסות דחפים והצבת גבולות עצמיים; ובשים לב לכך שסנקציות עונשיות לא הרתיעו אותו מלשוב ולהסתבך בעבירות, כשלצד זאת הוא נוקט בגישה הממזערת ומצמצמת את הסתבכויותיו לאורך השנים.

המתלונן מסר כי הוא מכיר את משיב 2 דרך משיב 1 ואף סייע לו בעבר בכך שקנה מכשיר טלפון נייד לבנו לאחר שהמשיב שיתף אותו כי מצבו הכלכלי קשה. משכך, הביע כעס על אודות מעורבותו של המשיב בעבירות, אולם שלל חשש מפניו.

משיב 3

12. מהתסקיר עולה שהמשיב כבן 23, רווק, נעדר עבר פלילי. ואולם, את עבירת ההצתה מושא כתב האישום דנן ביצע המשיב לכאורה בשעה שמתנהל נגדו הליך פלילי נוסף, בגינו הורשע בהחזקת סם מסוכן מסוג קנאביס שלא לצריכה עצמית, במשקל של 3.33 ק"ג. יש לציין שמדובר בעבירה מיום 21.11.2021, הכרעת הדין ניתנה ביום 17.7.2023, והטיעונים לעונש אמורים להישמע ביום 18.3.2024 לאחר קבלת תסקיר לעונש. הנה כי כן, בשעה

שהמשיב ממתין לתסיקור לעונש, לאחר הרשעתו בעבירה חמורה, הוא מבצע לכאורה עבירה חמורה פי כמה, באופן המלמד כי לא היה בהליך הפלילי המתנהל נגדו בתיק הסמים כדי להציב לו גבול מרתיע.

נחזור לתסקיר המעצר, בו צוין שכבר מגיל צעיר חבר המשיב לחברה שולית והשתמש בקנאביס, לפרקים באופן אינטנסיבי. בגיל 19 עבר תאונת דרכים בעקבותיה סובל מכאבים עזים ברגלו עד היום אולם הוא לא מיצה את הטיפול הרפואי שהוצע לו ובחר להשתמש בקנאביס רפואי ברישיון, אף מעבר למינון שנרשם לו, כשלדבריו כיום הפחית את השימוש.

גם בעניינו של משיב 3 העריך שירות המבחן שקיים סיכון גבוה להישנות עבירות דומות וכן להפרת תנאי השחרור מצדו ככל שישוחרר לחלופה, כשבין יתר גורמי הסיכון צוינו: עמדתו הקורבנית והמצמצמת של המשיב בהתייחסו לעבירות; קשייו בוויסות דחפים ובהתמודדות עם מצבים מורכבים רגשית; דפוסיו ההתמכרותיים לצד העדר תובנה למצבו; מיקוד שליטה חיצוני והיעדר יכולת להתבוננות מעמיקה בדפוסיו; ומעורבותו הקודמת בפלילים בתיק הנוסף המתנהל נגדו.

13. הנה כי כן, המסוכנות הגבוהה הנשקפת משלושת המשיבים, המקבלת משנה תוקף לנוכח הערכת הסיכון בעניינם כעולה מתסקירי המבחן, מובילה למסקנה כי יקשה עד מאוד ליתן אמון במי מהם ככל שישוחררו ממעצר או שיקפידו לשמור על תנאי השחרור. שירות המבחן בחן באופן מעמיק את המפקחים שהוצעו על ידי כל אחד מהמשיבים ומצא אותם בלתי מתאימים למלאכת הפיקוח. בשים לב לעצמת הסיכון הנשקף מכל אחד מהמשיבים, מסקנת שירות המבחן מקובלת עליו בהינתן התרשמותו כי על אף שהמפקחים מבינים את הנדרש מהם, הרי שהם אינם מכירים לעומק את התנהלותם של המשיבים ודפוסיהם התנהגותיים, חלקם אף אינם מודעים להסתבכויות קודמות של המשיבים עם החוק ולקשרים השוליים שהם מנהלים. בנסיבות אלו, לא בכדי נמצא שלא יוכלו לזהות מצבי סיכון, למנוע יצירת קשרים בעייתיים של המשיבים מתוך הבית ולהפחית מהסיכון הנשקף מהם. ביחס לחלק מהמפקחים אף צוין כי נקטו בגוננות יתר כלפי המשיבים וכי יתקשו להשליט מרותם עליהם, כשבחס להוריו של משיב 2, הדברים מקבלים משנה תוקף בהינתן כי המשיב הפר תנאי מעצר בעבר כאשר היה תחת פיקוחם.

14. מעבר לצורך אזכיר שגם החלופות שהוצעו על ידי המשיבים נמצאו בלתי מתאימות בין אם בשל סמיכותן לאזור בו מנהלים המשיבים קשרים שוליים, ובין אם בשל הקרבה למקום מגורי המתלונן באופן המעמיד אותו בסיכון.

15. אשר לאפשרות מעצרו של המשיבים בפיקוח אלקטרוני, נחה דעתי כי בדין לא המליץ שירות המבחן על אפשרות זו, זאת הן בשל מסוכנותם של המשיבים והן בהיעדר פיקוח אנושי מספק. מסקנה זו מתבקשת לנוכח העובדה שפיקוח אלקטרוני כשלעצמו אך מתריע על הפרת תנאי המעצר אך אין בכוחו למנוע את ההפרה. לפיכך, נקבע בפסיקה שבעת מעצר באיזוק אלקטרוני נדרש פיקוח אנושי מתאים לשם פיקוח "הרמטי" על העצור, אשר יספק מענה ראוי לעילות המעצר ויבטיח כי תנאי המעצר נשמרים [ראו מיני רבים: בש"פ 5364/17 מדינת ישראל נ' איינאו, פסקה 19 (17.8.2017); בש"פ 7833/22 היועצת המשפטית לממשלה נ' קוטלר, פסקה 10 (28.11.2022)]. בעניין זה אזכיר שגם אם היו נמצאים המפקחים ראויים למלאכת הפיקוח, לא היה בכך די, שכן "קיומם של מפקחים ראויים אינו יכול להיחשב כטעם המצדיק לבדו שחרור למעצר בפיקוח אלקטרוני" [בש"פ 606/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (13.2.2024)].

16. ואם לא די בכל אלו, הרי שנגד המשיבים קמה עילת מעצר נוספת של חשש לשיבוש הליכי חקירה, זאת לנוכח המתואר בסעיף 7 לבקשת המעצר, עליו לא חלק ב"כ המשיבים, ממנו עלה חשש לתיאום גרסאות בין כלל המשיבים

בנוגע לאליבי שמסרו בחקירותיהם.

17. אשר על כן, אני מורה על מעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים נגדם.

18. המזכירות תמציא החלטה זו לשירות המבחן.

ניתנה היום, כ"ד אדר א' תשפ"ד, 04 מרץ 2024, במעמד
הצדדים.